

Hrast je na videz malomarno odkimal, a zobe je tiščal vkup in rekel bi bil kmalu na glas: „Ona je — Katinka je!“

Ne dolgo potem je odšel domov; tam pa še niti klobuka, niti vrhne suknje ni odložil, nego iskati je jel po predalih svoje mize ter naposled res izvelkel ono pismo.

Tu pa je stalo ime Katinčinega soproga: Ilovski.

„Ona je, ona je!“ sikal je Hrast mej zobmi.

To noč dolgo ni zatislil očesa in zadnje njegove misli niso bile pri Elzi, nego tam gori daleč na Dunaji in v Badnu in naposled na Medenovi pristavi.

(Dalje prihodnjič.)

Lastavice.

Oj, ptica vesela!
Od kod priletela
Si semkaj do mene
V lesove zelene?
Kaj sem te podi?
Krog mene prestavljaš nožico,
Prot meni uklanjaš glavico,
Saj záme te vender skrb ni?

Podvizaj se raje
V vesélejše kraje,
Kjer mrtva narava
Pod mrazom ne spava:
Pod južno nebó,
Kjer s kolci podprta
Zorí vinska trta:
Tam ljubše, prijetneje bo.

So pisane trate,
In rožice zlate,
So zdrave vodice,
Zelene gorice,
In pesni doné!
In tam nekje blizu na trati
Ah, mora i hišica stati,
In v hiši je moje deklè!

Oj, pevčica mlada!
Kaj ne, da boš rada
Željo izpolnila?
So hitra ti krila,
Si bistrih očij,
Boš doli v nižavo sprhala,
Boš lahko z višine spoznala,
Kje ljubica moja živi.

Takoj k njej priplavaj,
Pred licem sprhavaj,
V očesca jej gledí,
Na rame jej sedi.
In lasce lepó
Pogradi in s kljunčkom popravi,
In kljunček k ušescu nastavi,
In tiho šepéči takó:

Da bila v planinah
Si, mrzlih višinah,
Da tamkaj sred loga
Si zrla nekoga,
Ki silno trpi:
V poljé hrepenenje ga poja,
Kri v prsih mu vre brez pokoja,
S plamenom mu srce gori!

Posavski.

